

En gullgraverferd til Australia i 1852/53

Johannes Lindegaard (1830–1889) ble født i Svendborg på Fyn. Som ung kom han i malelære, og han dro tidlig til København. Men maleryrket ga øyensynlig ingen store fremtidshåp, for i 1852 bestemte han seg for å dra til Australia sammen med en yngre bror for å prøve lykken som gullgraver. Etter å ha forsøkt flere andre yrker vendte Lindegaard hjem i 1864. Samme år gjorde han en Norges-reise og likte seg så godt at han bestemte seg for å slå seg til i Kristiania som fotograf. Han stiftet familie, og seks av barna levet opp. Det er hans sønnedatter Eva Marie Grythe som har vært så velvillig å stille Lindegaards dagboksnotater til disposisjon for årboken.

Dagboken gir ingen nærmere opplysninger om skipet, «Baltimore», som førte Johannes Lindegaard og hans bror til Australia. Men av begravelsescenen (svensk matros, men hollandsk flagg på halv stang) tør vi anta at skipet var nederlandsk. Lloyds skipsregister for 1852 (som forøvrig er meget ufullstendig) har ingen fartøyer med dette navn i det hele, mens det franske Bureau Veritas' register for 1855 (det eldste Museet har) oppgir en bark «Baltimore» hjemmehørende i Amsterdam, med L. Bienfait & Fils som reder, og bygget i Ijssel i 1848. Kapteinens navn ble oppgitt å være E. Postkoke.

I boken fortelles det intet om ombordstigningen og ferdens begynnelse ellers, men lenger ute nevnes det at skipet avgikk fra Liverpool for Melbourne. Vi møter Lindegaard i dagboken den 20. november 1852, da «Baltimore» befant seg et sted i nordostpassaten i Atlanterhavet:

D. 20. novbr.

Jeg har idag siddet ved vadskebaljen og utføret mit mesterstykke ved at vaske 4 skjorter. Jeg havde lidet sebe, tørrede dem i vanten, men trods det blev de dog ganske ordentlige. Vi har smukt vejr og god luft.

D. 21 nov.

Jeg gik i morges på dekket da klokken var 6. Nordmanden havde vagt og han gav mig bønner til kaffen og jeg fik kogende vand af kokken og nu fik vi os en god sterk kop kaffe, men uden fløde eller sukker. Svensken og Frederik bruger sirup. Det var god vind til henimot aften, da fik vi modvind. Vi er nu 19 gr. fra linien.

D. 22. nov.

Vi saa i formiddag flere hundrede springere forud for skibet, men ingen kom saa nær at de kunde hugges. Kl. 8 aften blev det sterk storm. Alle seil blev bjerget. Det er i saadanne Øjeblikke et muntert syn at see det liv som udfolder sig paa dekket. Kaptain og styrmand tager deres ende saa godt som matroserne. Det kom nogle sterke regnbyger.

D. 23. nov.

Veiret er idag godt med undtagelse af at det er modvind, men det er dog saa meget luft at vi kan krydse. Jeg saa i morges en smuk fugl af en dues størrelse den fløi i lengere tid rundt omkring skibet. Det er et oplivende syn at se disse fugle komme til os, de svømmer da bagefter skippet for at opsamle hvad der kastes overbord.

D. 24. nov.

Jeg har ikke sovet den siste nat. Der var en saadan hede og dunst at jeg neppe kunde drage aande. Kl. 12 gik jeg op på dekket. Nordmanden havde vagt fra 12 til 4. Han begynte nu at fortelle mig en del av sine reiseindringer som var meget interessante. Han havde gjort 24 rejser på Øst og Vest Indien og paa disse oplevet mange eventyr. Han fortalte en del om Malaiernes skikke og seder, som morede mig meget. Naar en Malaier vil more sig eller hvad vi kalder «svire» da bestaar det i at han ryger av en lille pipe hvori det er sat et lille stykke opium. Dampen af dette virker aldeles berusende. Han fortalte om krokodiller, som han havde set i hundrevis og paa ganske kort hold. De angriper ikke mennesker naar de er i baade, men dersom de ved badning komme i deres nærhed, ligeledes heste og andre dyr som komme til floden for at drikke, de slebe dem da til sig og opede dem.

Kl. 3 blev vi afbrudt i vor samtale av en sterk regnbyge. Jeg gik nu ned og lagde mig, fik en rolig søvn til kl. 8½, da jeg vaagnede var kaffen ferdig, som da smagte mig godt med beskøit. Det er idag atter modvind med regn. Heden ikke saa sterk, omtrent som en varm sommerdag hjemme og hvad jeg hjemme har hørt fortelle af

søefolk, om at passere linien er endnu kun historier. Imod aften blev det atter regnveir, vinden har været saa ustadig at jeg neppe kan oppregne det.

D. 25. nov.

Da jeg imorges kl. 4 kom op paa dekket havde det om natten regnet saaledes at alle de fade var blevne fyldte med vand. Kl. 6 fik vi atter sterk regn og det viste sig nu en sterk storm i hvilken vi mistede kliveren. Skibet satte forenden under hver søe. Alle segl, paa to nær, blev bjergede.

D. 26. nov.

I dag har jeg atter vadsket med nesten ingen sebe, saa jeg kunde ikke faa tøiet rent, men vi maatte aligevel hjelpe os dermed. Henimod middag fik jeg travelt med at faa det ned, da det kom en sterk regnbyge.

D. 28. nov.

Det har idag været smukt veir og god vind. Vi er begge friske.

D. 28. nov.

Det er ogsaa idag smukt veir. I aftes, da de fleste var nede og spillede kort og dam, hørtes pludselig et kanonskud. Alle sprang forskrekkede op paa dekket og der begynte nu et skuespill som vist var ukjent for de fleste.

Jeg havde hørt meget om at passere linien, men nu skulde jeg selv bli øienvidne dertil.

En af skibets mandskab var stegen ned i skibets forstavn og skulde forestille Neptun der var stegen op af havets skjød og nu vilde bede om tilladelse til at gjeste den jordiske snekke.

Han tiltalte Kaptainen paa følgende maade:

Hvorfra kommer i?

Sv. For Liverpool.

Sp. Hvorhen gaar I?

Sv. Til Australien.

Sp. Har I mange passagerer?

Sv. Ja.

Sp. Maa jeg komme ombord imorgen?

Sv. Ja.

Dette var forspillet til den mere storartede scene som dagen efter skulde finde sted naar han med sit følge kom ombord.

D. 29. nov.

Morgen kl. 5 passerede vi linien. Det var mig ganske merkeligt. Jeg stod nu midt i verden, kunde skue ned til alle sider, ingen fjelde eller klipper hindrede mig, og

dog – hvad kunde jeg see? Intet, uden himmel og hav. Nei, tænkte jeg, vort jordiske øie er kun svagt og kortsynet, men det er et andet sjelens øie og tankens. Hva stanser dets blik og dens flugt? Om jeg end sat i det mørkeste fængsel skulde jeg dog klart med sjelens øie hvad tanken søgte, med og i den bevege vi os over hele verden, ja end mere vi skue didhen hvor den udødelige sjel engang skulde hvile naar den forlader det fængsel hvori den have været en fange.

— Jeg forlader disse betragtninger og gaar over til at fortelle dagens leg som tog sin begyndelse kl. 10. formiddag.

Blandt skibets mandskab var det en engelsk matros som var et dannet og belest menneske. Denne spillede Neptun, og det halve av skibets mandskab skulle være hans følge. De vare nu alle utklede paa meget latterlig maade som jeg ikke har lyst til her at beskrive nøiere. Derimod aftegnede jeg dem og vedlegg er disse karikaturer. Derimot vil jeg fortelle hvad jeg kaller den umenneskelige skik som de har, at rage dem som ikke før har passeret linien. Opvarteren i kahytten paa «Baltimore» var her den som første gang passerede den:

Han blev nu fremstillet for Neptun, og efter at denne havde lykønsket ham blev der bundet for hans øine og han blev stillet hen ved et vandkar. Af Neptun blev der nu stillet ham forskjellige spørgsmål til besvarelse, og hvergang han talte stod der en parat med en spaan som var dypet i sammenrørt tjære, ljønse (?) og svineskarn, puttede ham den i munden, samt med en pensel indsmurte hans ansigt. Da dette var tilende, blev han sadt på hovedet ned i vandkarret og saaledes sammentrykket af to mand, saa jeg tænkte de havde brekket arme og ben paa ham. Dermed var han da ferdig.

Efter denne akt gikk det ud paa penge. Enhver passagers navn ble opraabt og han maate da tegne sig for nogle skilling. De indsamlede paa denne maade 9 P. st. Til sidst endte det med at hele skibets mandskab overøste hinanden med vand.

Denne leg, som skulde være løier, kunde dog ikke ende uden Sømanden skulde legge sin raa karakter for dagen:

En af matroserne begik en feil ved, for tidlig, at kaste en pøs vand paa den som blev raget, strax fik han af rormanden en saadan ørefigen saa han tumlede hen ad dekket.

Kl. 4 eftermid. var alt forbi.

Veiret var smukt og ingen søe.

D. 30. nov.

Det lufter sterkt, ingen trykkende varme.

D. 1. desbr.

Veiret omtrent som igaar, dog med nogen sterkere varme.

D. 2. des.

Storm. Henimod aften atter stille med regn.

D. 3. des.

Veiret er smukt, vinden god, meget varmt.

D. 4. des.

Veiret er godt, god luft. Jeg har idag haft en slem hovedpine, dog henimod aften er den bedre.

D. 5. des.

Formiddagen stille og modvind.

Om eftermiddagen var vinden saa ustadig at den til aften havde løbet kompasset rundt.

D. 6. des.

Smukt veir og god vind. Vi løber idag 8 miil i vagten. En af de svenske matroser, som heder Nelson er idag bleven syg. Han har hovedpine og feber, har faat de røde hunde i saa høi grad at det nesten ikke er en plet paa ham som er før.

Han sendte bud paa mig om jeg vilde komme ned til ham, hvilket jeg gjorde. Han spurgte om jeg ikke havde noget som kunde hjælpe ham, thi af legen fik han intet. Han følte sterk kulde. Jeg gav ham nogle kamferdraaper, badede hans hoved med eddik og nafte, hvilket hjalp ham, om aftenen var han bedre.

D. 7. des.

Veiret er som igaar, dog sterkere varme. Matrosen Nelson igjen daarligere.

D. 8. des.

Sterk varme, god vind. Nelson kunde igjen komme paa dekket.

D. 9. des.

Smukt veir. Nelson igjen daarligere.

10. desmbr.

Da jeg i aftes var paa dekket, fortalte en anden svensk matros at Nelson ikke hadde kjendt ham da han kl. 9 havde været inde hos ham og talt med ham.

Kl. 11 skulde han til rors men var da først igjen inde hos den syge som laa ved det samme.

Kl. 1 kom matrosen ned til mig og fortalte at Nelson var død for en halv time siden. Det var forunderligt at denne efterretning ikke gjorde sterkere indtryk paa mig end at jeg atter kunde sove roligt uden at tenke videre paa han. Vi havde ofte talt sammen, og han havde besluttet at gaa iland i Australien og følge med til minerne. Jeg ønskede imidlertid ikke at være i hans selskab, da han var et af de raaeste og ugudeligste mennesker jeg har kjenndt. Det var altsaa nu en lettelse

han var borte, skjøndt jeg paa den anden side ikke kunde tenke derpaa uden med gysen for hans arme sjel. Jeg havde ofte bedt til Gud for ham at Han af naade for Jesu skyld vilde forbarme sig over ham. Kl. 4 var hans lig bleven bragt op paa dekket hvor saddelmageren kl. 6 indsyede ham i hans hængekøje. Kl. 10 kom han overbord. Skibets mandskab bar ham fra dekket under det hollandske flagg paa halv stang. Kaptainen traadte frem efter at de alle havde blottet deres hoveder, han sagde: Som I alle vide er en mand død her ombord, da vi ikke kan faa ham iland, nødes vi at sette ham overbord. Lad ham gaa i Jesu Navn.» Derpaa lod de ham falde.

Vi har haft smukt veir og god vind.

D. 11. des.

God veir, vinden nord.

12. des.

Smukt veir. Jeg er idag saa beskjeftiget med at tegne og gravere navne for søfolkene paa alle deres knive og forskjellige andre smaating at jeg neppe faar en time til overs.

D. 13. des.

God vind. Vi gaa raskt fremad. Her er flere syge ombord, de har nesten alle blodspytning. Doctoren duer til ingenting da han nesten altid er beskjenket. Han gaa bestandig med brendevinsflasken i lommen. Solen brender med al sin kraft paa dekket, jeg maa nesten hele dagen blive nede i kahytten hvor det er mere kjøligt.

D. 14. des.

Hovmesterens kone er meget syg. Hun ligger i hospitalet som er lige overfor vor kahyt. Hun jamrer sig hele natten, saa vi ikke kunde sove. Om morgenen bar de et helt fad opspyttet blod ud fra hende.

D. 15. des.

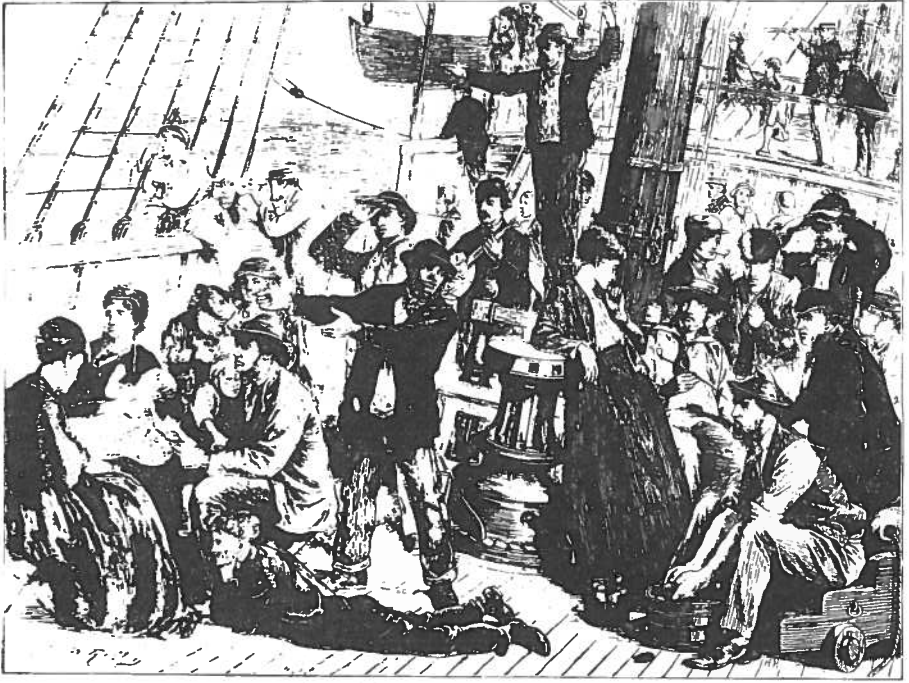
Veiret godt. De syge ikke bedre.

D. 16. desbr.

Hovmesterens kone er bedre, men jeg hørte det skulde være meget alvorligt med den anden syge, saa de troede ikke han levede. Vi seiler for en frisk brise.

D. 17. des.

Da jeg i morges kom op paa dekket, var den som i aftes var saa syg, lig der. Seglmageren var iferd med at indye ham. Han var død allerede i aftes kl. 11. Kl.

Fra dekket på et emigrantskip. Engelsk xylografi fra ca. 1870.

10 form. kom han overbord paa samme maade som Nelson, dog med den undtagelse at Mr. Stevens læste en bøn over ham. Med hovmesterens kone er det bedre. Jeg taler i alminnelighet med hende hver morgen naar jeg gaar paa dekket. Med kortspill og dam gaar det lystigt overalt hvor man kommer paa dekket. Engleskmændene er saa ivgirige deri at de neppe faar tid til at spise.

D. 18. des.

I aften døde en ung kone som efterlod sin mand og et barn paa $\frac{1}{2}$ år. Manden var nærved at fortvile, især da hun skulde overbord, hvilket hun ogsaa kom kl. 10. Han hulkede høit og vilde hen til liget, saa to maatte holde ham. Det var en rørende scene at være vidne til. Ja for en mand maatte det i sandhed ogsaa være en hjerteskjærende smerte å se sin hustrus lig blive kasted i havet. Det har i dag atter været smukt veir og god vind.

D. 19. des.

Veiret er fremdeles smukt. Vi er ikke raske.

D. 20. des.

Formiddag kl. 10 ble det en rygende storm. Skibets mandskab var iferd med at tage den ene pumpe op da den var bleven usikker. Kaptainen og styrmanden stod

og eftersaa dette uden at give agt paa veiret. Alle seil vare oppe. I det samme som stormen reiste sig, slog vinden om, slog storseilet løst og bommen røg fra den ene side til den anden slog alt hvad den kunde i stykker. Kliveren gikk bort. Som ville dyr rendte kaptainen og styrmanden omkring med dødens blege farve paa deres ansigter, gjorde alle seil løs uden at kommandere mandskabet der dog havde saa meget aandsnærværelse at de bjergede dem, ellers var de gaaet overbord. Det gik imidlertid alt sammen godt og det hele blev kun som en lille opmuntring. Nye seil blev sat istand istedefor dem som var gaaede i stykker og nu gaar det med kraft 10 all mil i vagten. Stormen vedblev hele dagen.

D. 21. desbr.

Stormen har raset hele natten, idag knapt saa sterk, forøvrig er veiret smukt.

D. 22. des.

Idag er det stille, men da det nu et par dage har været storm, slingrer skibet i den høie sø, saa skansekledningen naar vandet, og havde vi ikke den tilbørlige øvelse i at balancere vilde vi tumle om fra den ene side til den anden.

D. 24. desbr.

Det var umulig at skrive igjen paa grund af skibets slingring. Det blev nemlig atter storm natten mellom den 22. 23. af N. V, den tiltog opad formiddagen saaledes at skjønt vi gik fra vinden kunde skibet ikke gaa for mere end 3 revede stormseil og det gaar i en saadan stor en sø, som op til mersén paa et barkeskib. Stormen vedvarede hele dagen og i nat rasede den saaledes at det var umuligt at sove da man til nød kunde holde sig fast i køien. Paa dekket er alt, vandfæde, baade, m.m. fastgjort med svære taug for ikke at gaa overbord.

Vinden har inat vendt sig og er nu S. Ost. Det stormer rundt om, dog ikke i den grad som igaar. Vi gaa i disse dage rundt om det gode Haabs Forbjerg men kaptainen kaldte det det stormende forbjerg, da han altid havde storm der. Her er meget koldt, skjønt det er midt om sommeren. Vi er omtrent 100 mil fra land.

Vi ser her en mengde fugle, nogle er hvide med blaa vinger af størrelse som en and. Andre er brune af størrelse som en krage. Nogle røde med brune (?) vinger de have et vingefang av 8–10 fod. De flyve bestandigt omkring skibet og en del svømme bagefter for at fiske. Naar det er sterk storm kommer de i større mengde og nærmere skibet. Der blev i morges slaktet 2 griser og to igaar, men om vi faar noget derav ved vi endnu ikke.

Vi har i flere dager intet smør haft, men maate spise tørre beskøiter til kaffen. Det er en mager jul vi gaa imøde. Vi havde et lille stykke flesk som vi steg-te til julaften og det smagte mig godt, med dette maaltid indviede vi den kjære julefest.

D. 25. desbr.

Jeg stod op i morges kl. lidt over 4, det var alt lunge dag. Kl. 4½ reiste solen sig i en majestetisk pragt blant de yndige malede skyer hvor den udkastede sine straalere. Min tanke vendte sig til den kolde nordiske vinter, men tillige til den sol som skaber sommer i min sjel naar det utenfor er vinter. Kl. 8 da vi skulle have kaffe eiede vi intet andet end nogle tørre beskøiter og jeg sad og tenkte at det var den første jul i mit liv jeg havde spist tørt brød, tillige gik mine tanker til alle de kjære hjemme som nu ønskede vi var hos dem. Som jeg sad i disse tanker kom den gamle nordmand hen til os med noget smør og af dette havde vi saa nok den dag, tillige gav han oss bønner til kaffen, thi den vi fik paa skibet var saa daarlig at den neppe var til at drikke. Om middagen fik vi budding som var udmerket. Af de omtalte slagtede griser fik vi hver ½' flesk saa inden aften havde vi proviant ogsaa til den neste dag, saaledes blev vi paa en deilig maade forsynet med alt som vi ikke før havde minste tanke om.

Om eftermiddagen vare de alle paa dekket og jeg benyttet den ro til at nedskrive nogle tanker i anledning af julen, som her feiredes uden at vi hørte et Guds ord, uden at høre en kirkeklokke sammenkalde menigheten for at forkynde det glade budskab.

JULEDIGT PAA SKIBET «BALTIMORE»

Os er idag en Frelser født,
Det ord da første gang de lød
af himlen selv udtaltes
I nattens dyb ved Bethlehem
Strax hyrdene de ginge hjem
det Jesu barn at finde.

Tre Konger viis fra Østen kom
som hadde og hørt tale om
den menneskens forløser.
Med guld og røgelse de da
det lille Frelsesbarn tilbad
For hvem den stjerne lyste

Ja Jesusbarnet stjernen er
som lyser både fjern og nær
for denne mørke klode.
Hvor de ham intet annet bød
end stald og krybbe kors og død
bespottelse og kvide.

O kom du verdens lys til mig
som julegave giv mig dig
O lys for mig og Jesus mild
Naar sjelen hylde inn i nat
at jeg maa eie dig, en skat,
saa at ingen kan mig røre

Og naar til sist mit øie skal
sig lukke fra den jammerdal
Hvori jeg var udlending
Lad lukke mig det op hos dig
Min frelser hist i Himmerig
Du som for mig og blødde.

Da skal min glade sjel hos dig
i englekoret stemme i
Halleluja det julebarn
en evig seier vundet har
all verdens synder her han bar
Nu lever evig hist med sine.

D. 26. des.

Veiret er idag smukt og vinden god.
Vi er vel ud for Kap.

D. 27. des.

Veir og vind god. Vi var idag 20 mil forbi Kap da klokken var 12. Det er en syg i vor kahytt ved navn William, jeg tror ikke han lever.

D. 28. des.

Stille og nordl. vind, forøvrig smukt veir.

D. 29. des.

Da jeg i morges var oppe på dekket hørte jeg at det lille barn var død hvis moder tidligere var død. Det var en lykke for den stakkels fader som ikke kunde faa det spede barn tilbørligt pleiet. Kl. 10 kom også det overbord uden nogen ceremoni.
Vi har idag atter stille og modvind.

D. 30. des.

Fremdeles modvind, men stille. Veiret smukt.

D. 31. desbr.

Veiret ingen forandring.

Jeg slutter med dette år med et blik utover det, og mange alvorlige tanker opstiger i min sjel.

Hvad er livet? Jeg sammenligner det med et tre der plantes, slår rødder, voxer, knoppes, blomstrer og bærer frugt. Saaledes mennesket, tidligere eller senere vil det ogsaa blomstre og bære frugt. Først da bliver mennesket sig selv bevisst. Denne tid kom, saa synes det mig, i dette aar for mig. Tanken klarede sig, det var som en ny verden aabnede sig for mig, men ogsaa livets alvor kom jeg til at betragte fra en hel anden side, men under alle betragtninger og under alle livets forhold bliver det end min sjels dybeste begjær og mit hjertes inderligste bøn at Gud Herren vil lede min fod, selv styre alle mine veie, holde mig fast med sin almechtige haand som han har gjort det hidtil. Ja, min tak for det svundnes aar skal opstige til ham min Gud med al den varme som han selv vil skjænke mig.

1853

D. 1. januar.

Skjøn opsteg det nye aars sol. O at den ogsaa maatte dale saaledes! Du, min Gud, som boer i det nøie Du seer alt det forud som i dette aar skal møde mig. Afvænd Du alle farer og fristelser for mig. Bliv mig mod og kraft i livets kamp! Lad mig i dette nye aar komme dig altid nærmere, ja lad mig eie dig i livet og i døden. Lad mig atter see dem som jeg har saa kjær og for hvem jeg nu er bleven skilt. Bevar du dem og hold din naad ige haand over dem og drag dem alle altid nærmere til dig.

D. 2. jan.

Veiret er smukt og vinden god.

Den syge i vor kahyt er meget daarlig og vi har stort besvær af ham, thi alt foregaar i det lille rum hvor det ikke er mere plads end at 3 mænd netop kan staa paa gulvet. Vi maa ofte for den skrækkelige lugt staa op av vore køier og gaa paa dækket og vi er meget bange for selv at blive syge af den fordervede luft.

Hovmesterens kone kan nu komme op paa dækket nogle timer daglig. Hun er meget bedre saa det er nu godt haab om at hun vil leve.

D. 3. jan.

Vi har idag atter stille og modvind. Jeg talte med kaptainen og spurgte om den syge kunde komme ind i hospitalet da vi ikke længer kunde udholde at have ham hos os. Han svarede at det var noget doctoren maatte tage sig af. Jeg bad da en som taler engelsk at sige det til denne, hvilket han gjorde, saa vi haaber nu at han kommer bort.

D. 31 Destr.

Vejret, i nyen Forandring.

Iz skulde nu dette stor
med et Blik ned over det,
og mange alvorlige Tanker
opstikker i min Sjæl.

Hvad er Livet? Iz sa-
amenliges det med et For-
der plantes, slaae Risler, og
er Knopper, blomster og borer
Frugt. Ialedes mennesket, lidli-
gure eller senere vil det ogsaa
blomstere og bore Frugt. Først
da bliver mennesket sig selv
bevidst. Denna Tid kommer, som
synes det mig, i dette stor for mig,
Tanker klarede sig, det var som
en ny Vord. er abroede sig for
mig, men ogsaa Livets Alvor
kommer jeg til at betragte for en
hel anden Tid; men under
alle Betragtninger, og under
alle Livets Forhold bliver det
en min Sjæl dybeste Begjær
og mit Hjerte inderlige Bøn
at Gud, Herren, vil lede mine
Fod, selv skyne alle mine Veie
holde mig fast med sine al-
magtige Haand som han
har gjort det hidtil. Ja min

Tak for det svundne Stof
skal opstige til ham, min
Gud med al den Varme som
han selv vil skjæ. Ke mig.

1853.

D. 1 Januar.

Skjære opstige det nye
Storsfuld. Det der ogsaa med
ke dele søledes! Du, min Gud,
som boer i det høie, Du ser
alt det forud som i dette Stof
skal leve mig. Afvend Du
alle Furer og Frøkkelse for mig
på mig Mod og Trost i Livets
Kamp. Lad mig i dette
nye Stof komme til Dig altid
nærmere ja lad mig se Dig
i Livet og i Døden. Lad mig
aldrig se den smukke og den
Kjor og for hvem jeg er
blevet skilt. Berør Du dem
og hold Din vundne Hånd
over dem og dem alle altid
nærmere til Dig!

D. 2 Januar.

Vejret er smukt og Vindene gode
Den Lyse i vor Fæst er meget

D. 4. jan.

Vi har idag lit mere luft og vinden er bedre.

D. 5 jan.

Vi har idag storm og regn. Vinden S.O. Den syge William blev idag bragt ind i Hospitalet. Han er meget daarlig og det er intet haab om hans liv. Han faar ingen medicin, ingen pleie, det er i sandhed svært at blive syg paa en saadan reise da det ingen er med som forstaar at hjelpe de syge, de ligge hen som dyr.

D. 6. jan.

Mr. Vord og jeg have idag haft travelt med at vadske og rense vor kahyt efter al den urenlighed som den stakkels syge førte med sig. Vore madrasser havde vi lagt op paa dækket for at udluftes, men her havde nogle griser som vare slupne løs, faat fat paa dem, revet den ene midt over, da al udstopningen var ude, vi havde et stort arbeide med at reparere dem igjen. Undvære dem kunde vi ikke.

D. 7. jan.

Vi løber idag 12 mil i vagten. Kl. 4 eftermd. kom der en sterk regnbyge ledsaget af storm.

D. 8. jan.

I aftes kl. 7 begyndte det at storme og regne, de tiltog mere og mere indtil kl. 11, da var det som en orkan. Himlen var aldeles sort. Mandskabet som var gaet til køis maatte alle paa dækket. Den sø der gik er ikke til at beskrive, den stod som bjerge der hvert øieblik truet med at begrave skibet under sig. Det var ikke tanke om at sove hele natten. Det knagede saaledes i skibet som om det splintredes i tusen stykker. Store kister og deslige som stod udenfor kahyttene fløi fra den ene ende af skibet til den anden. Kl. 9 var jeg oppe paa dækket, det vil sige kun i nogle minutter, det var skrækkeligt at høre stormens rasen, noget lignende havde jeg endnu ikke seet eller hørt. Da jeg i morges kom paa dækket stormede det endnu.

Skibet ligger som i en hule hvor søen staar som klipper om alle sider, truende med at tilintetgjøre alt. Forunderligt nok følte jeg slet ingen Angst i dette skrækkelige veir. Jeg kan sige at Storm og Stille er eet for mig. Det er et storartet og ogsaa et skjønt syn at see disse skummende vandbjerge og fuglene svinge dem over deres hvide toppe. Henimot aften lagde stormen sig noget.

D. 9. jan.

Idag er det stille, dog slingrer skibet endnu sterkt.

D. 10. jan.

Det er idag en sterk brise. Vi løber 8–10 mil i vagten. Vinden vestlig.

D. 11. jan.

Vi har inat passeret øen St. Poul. Den ligger paa 7-8 gr. Ø. længde. Vi løber idag 10 mil i vagten.

D. 12. jan.

Det regner idag og lufter godt. Jeg gik i morges kl. 4 paa dækket og røg mig en pipe tobak. Lidt tobak har jeg dog endnu, forøvrigt er det meget knapt. Vi har i de 3 a 4 dage maattet spise tørt brød til vor the og kaffe, og hvad vi faar om middagen for 3 mand er ikke mer end hvad en kunde trenge for at mettes.

D. 13. jan.

Smukt veir, vinden vest søen er nu ganske stille.

D. 14. jan.

Fremdeles smukt veir. Jeg var idag inde hos den syge William i hospitalet. Det er vist snart forbi med ham. Øinene var aldeles stive og jeg følte en redsel da han saa paa mig med et fælt og vildt blik.

D. 15. jan.

Smukt veir, usedvanligt varmt.

Vi havde idag en scene med mr. Thompson angaaende maden. Forbitrelsen mod ham stiger dagligt paa grund af den yderst slette og knappe proviant. Med den syge i hospitalet er det meget slet.

Kl. 7 gik solen ned. Det var et skjønt syn at se den dukke ned i havet. Nu snart kan jeg tenke mig det er morgen hos mine kjære derhjemme.

D. 16. jan.

Kl. 4 morgen stod jeg op og gikk paa dækket. Nordmanden havde vagt. Han opvartede som sedvanligt med kaffe og beskøit.

Veiret var smukt og det luftet godt.

D. 17. jan.

Jeg var idag efter middagen inde hos den syge William. Han er nu ganske vild. Jeg talte til ham, men han kunde hverken høre eller forstaa noget, kun saa han paa mig med det samme uhyggelige blik. Det er en saa forferdelig lugt ved ham saa man kunde antage den var i stand til at dræbe det sterkeste menneske, endsige den ulykkelige syge selv. Jeg gik strax efter besøget paa dækket for at faa frisk luft.

D. 18. jan.

Da jeg i aftes kom paa dækket bad den svenske matros mig med i Skansen for at

spise til aftens, hvilken indbydelse jeg modtog. Paa sømands maner fik jeg et stykke flæsk paa en beskøit, dertil the, uden fløde eller sukker. Stolen var en kiste. Derefter trakterede ham med en pipe tobak med hvilken vi spaserede paa dækket. Kl. 8 kom nordmanden paa vagten, med ham kom jeg nu i samtale om Danmarks og Norges gamle historie, hvorledes disse havde slaat de svenske. Det var nordmandens største fornøielse at tale herom.

Det var en deilig stille nat. Søen speilblank, himlen mørkeblaatindrende med sine mange stjernelys. Det var for mig som himlens øine der saa ned over vor mørke jord med al den elendighed. Kl. 11 gik jeg ned. Maanen var da ved at bryde frem. Da jeg kom ned gik jeg atter ind hos den syge Willian hos hvem nu en vaagede fra samme kahyt som jeg. Jeg kunde see der var ikke mange timer tilbage for ham, hans aandedret var meget tungt, han sang og talte, men saa utydelig at ingen forstod det. Jeg lagde min haand paa hans bryst som slog sterkt, da alt tydede paa en nær skilsmisse herfra beslutede jeg at blive hos ham til det var forbi. Kl. 11½ begyndte nogle krampagtige bevægelser. Jeg bad den anden der sad der hente doctoren, hvilket han gjorde, men før han kom var alt forbi. Døden selv var stille uden tegn paa smerte.

Vi forlod ham saa og gik atter paa dækket. Maanen var nu alt borte. Jeg saa ned i den kolde bølge som nu snart skulde tage den døde i sin favn. Alt forekom mig saa uhyggeligt. Hans død som indhyllet i nattens mørke og bønnen trengte sig frem over mine læber at der maatte være lys i mit kammer i min siste stund at der maatte være lys i min sjæl saa jeg med fred kunde gaa herfra og efter dødens kolde nat vaagne til den evige morgenrøde. Ja jeg har den tro til Jesu død at jeg hist skal samles med alle de kjære sjele jeg her kjender. Kl. 1 gik jeg til sengs og nød da en rolig søvn.

D. 19. jan.

Kl. 10 kom den døde overbord med den sedvanlige ceremoni. Det har hele morgenen tiltaget med at blæse vi løber 11 mil i vagten. Vi havde flere sterke regnbyger der ledsagedes af sterk vind. Mod aften meget høi sø. Skibet slingrede sterkt.

D. 20. jan.

Vinden er idag ikke saa sterk. kl. 7 aften saa det ud til storm, der kom imidlertid ingen. Vi løb en god fart.

D. 21. jan.

Kl. 7 morgen havde vi en sterk storm.

Der tildrog sig en begivenhed sidste nat af en særegen natur, jeg vil optegne den:

Den omtalte William Johnson der døde i hospitalet natten mellem de. 18. og 19.

kom, efter min broders sigende ind ad døren i vort kammer i samme dragt som han brugte i livet, han stod midt paa gulvet, og saa ovenover i den køie som var oven over vor. Min broder forsikrede at han laa lysvaagen da han saa det, jeg derimod laa i en halv slummer, min broder berørte mig sagte og sagde: see der, jeg saa kun en skygge som kort efter forsvandt, men derpaa hørte vi begge aldeles tydeligt et dybt suk, ganske som da han laa syg. Noget efter fortalte en anden som laa i samme kammer at han havde hørt den døde William ganske som vi.

Hvorledes det henger sammen ved jeg ikke. Jeg har inderlig bedet Gud om at han for Jesu skyld vil være denne arme mand naadig, der som det synes, flagrer om uden hvile, og at Gud engang vil lade sin Fred hvile over mit støv naar jeg er nedlagt i den kolde grav, at min Ånd da klædt i lysets dragt maa finde sit hjem hos ham som har kjøpt mig med sit dyrebare blod.

Stormen varede omtrent til kl. 2, da den sagtnede saa der atter kunde settes seil til.

D. 22. jan.

Det er idag særdeles smukt veir. Alle seil ere til. Vi er omtrent 50 mil fra Australien. Her er en stor mengde fugle av samme arter som dem jeg omtalte ved Cap.

Hovmesterens kone er fremdeles meget bedre, saa hun er stadig på dekket naar veiret tillader det.

D. 23.

Vi har idag haft lidt taage og sterk søgang.

Mr. Thompson stod idag med bogen i haanden for at samle passagerene til Gudstjeneste, men forgjæves, der er ingen som vil høre paa ham mere. Alle ser med forbistrede ansigter paa ham. Der er vel i de siste dage bleven uddelt mere proviant, men det er for silde til at mildne de ophidsede gemytter.

D. 24. jan.

Atter i nat blev jeg vidne til den omtalte William paa følgende maade: Jeg vaagnede omtrent kl. 2 morgen og kunde efter en tid ikke sove. Uden minste tanke på den døde William hørte jeg kl. 4 noget ramle nedenfor min seng. I den tanke det var en person ved navn Sadler der laa der, der nu vilde staa op, vendte jeg mig mod gulvet for at see og blev da William vaer, staaende med ryggen op imod en køie der var lige overfor vor i en Afstand af 3 fod. Lyset fra glaset i loftet kastedes ned paa hans ansigt sa jeg kunde see det aldeles tydeligt. Hans ansigt var vendt over mod den mand der havde passet ham i hans sygdom, ved navn Pepper. William saa i kledning og alt ud som da han var i live. Saa gjerne jeg vilde tiltale ham stod det ikke i min magt. Omtrent i 5 minutter laa jeg og saa uafbrudt paa ham, da endelig udtalte jeg de ord: «Jesus forbarme sig over din arme mand.»

Da jeg havde sagt disse ord, forsvandt ham som en skygge eller et luftbillede, hvorefter atter hørtes et dybt suk, ganske som første gang. Min broder var vaagned og hørte det ligeledes.

Dette syn indvirkede meget paa mig, jeg var syg og var bange det skulle være bleven en alvorlig sygdom, som det dog, Gud være lovet, ikke gjorde.

D. 25. jan.

Vinden er vest, men ikke sterk, det er smukt veir. Alle har nu travelt med at vadske, jeg ogsaa.

D. 26. jan.

Det er idag modvind og stille, men forøvrigt. smukt veir. Her var idag tre flokker flyvende hunde omkring os, deres egentlige skabning kunne jeg ikke se tydeligt, men hovedet var aldeles som en hunds. Jeg laa vaagen sidste nat fra kl. 1 til 3, men hørte og saa intet.

D. 27. jan.

Vi fik i nat mere vind.

D. 28. jan.

I aftes kl. 8 begyndte det at lufte sterkt.

Vi løb 10 mil i vagten. Jeg blev på dækket til kl. 11, da jeg gik til sengs, men jeg kom ikke til at sove før henimod kl. 5 og nød da kun et par times urolig søvn. Det har blæst sterkt hele dagen. Vi løber 10 a 11 mil i vagten.

Kl. 11 formd. fik vi en seiler i sigte, der gik samme vei.

Kl. 2 efterm. havde vi indhented den og løb nu ved siden af den med $\frac{1}{2}$ mil imellem os.

Det var det længe forventede Australien. O med hvor mange tanker gaar jeg dette land i møde. At beskrive dem med pennen staar ikke i min magt. Alt hvad jeg her kan skrive er at jeg inderligt har bedet Gud styre alle mine veie at han selv vil være min ledsager og min beskytter her hvor jeg er en fremmed og ubekjent. Og om jeg her ikke skal finde det jordiske guld som jeg søger, fordi Gud ved at det vil være gift for min sjæl, jeg da kun maa eie den rigdom som varer til evig tid.

Ja, herre Jesus. Mine veie befaler jeg dig i Din Haand med den bøn at jeg dog maa eie dig, thi da er jeg rigere end om al verdens guld blev mit.

Ske mig efter din vilje.

D. 29. jan.

Jeg var paa dækket sidste nat med undtagelse af to timer da jeg sov. Vinden var sydVest. Da det var nat og captainen ikke var kjendt med Indseilingen holdt vi samme høide som vi havde om aftenen, kl. 8 da vi fik et fyr i sigte. Det blæste

sterkt mod land. Vi krydsede på samme høide for smaa seil til om morgenen da vi fortsatte reisen fremad.

Vi saa nu snart land rundt om os. Det var en opløftende tanke at see denne nye verden udbrede sig for os.

Bjergene løb ud imod søen som om de vilde styrte sig i den for at gjøre det umuligt for os at see imod dem og deres skatte hvoraf de ere saa kneisende stolte. Men han ved hvis ord de bleve til, hvan bød dem standse her.

Snart skal jeg bore mig ned i dem og se de store naturens verker.

D. 1 februar 1853.

ankom jeg med Barkskipet Baltimore i Havnen for Melbourne og samme dags eftermiddag kom jeg i land to eng. mil fra Melbourne ved en plads kaldet Sendvits.

Her leiede vi en kerre til vort tøj for at køre det op til Melbourne, den kostede 10 sk.

Efter 104 dages reise hvor jeg kun havde et snevert dek at bevege mig paa, følte jeg mig nu som en fugl i luften da jeg sadte min fot paa land. Af en dansk sømand som med sin baad havde sat os i land blev vi anvist logi i et tysk boardinghouse. Vejen op til Melbourne var meget slet. Snart gikk den til høire, snart til venstre gjennom sand hvori vi sank omtrent $\frac{1}{2}$ alen hver gang vi flyttede foten. Intet græs, ingen blomster, kun nogle høie tistler og nogle smaa knudrede træer var al den afveksling som naturen her viste. Dette forekom mig noget sørgelig, ikke svarende til det guldrige Australien. En halv mil før man kommer til Melbourne ligger en liten by af lutter Telte opført på en høi kaldet Emmeral Hill. Her har guvernementet tilladt emigranter at boe foreløbig for 5 sk. ugentlig, hvorved disse er istand til at leve for det halve af hvad det kostede i Boardinghouse i Melbourne. Jeg tenkte mig strax at denne by maatte have lighed med guldminerne hvor de jo ogsaa boer i telte. Tet utenfor Melbourn løber floden Jerra River hvorover en storartet bro fører ind til byen. Denne havde kun to store brede hovedgader, da vi passerede derigjennom kunde vi neppe aabne øinene for støv.

Endelig ankom vi til den os anviste vært.

Huset var saa fuldt at det første efter gjentagen sterk anmodning lykkedes at faa ham til at modtage os.

Vi maatte saa ta til takke med et leie paa gulvet. Foruden min broder og mig var en svenske i følge med os. Værten var kun 1 dag før indtraadt i denne nye virksomhed, som følge deraf havde en hel del tyskere en lystig aften hos ham, som ble feiret paa følgende maade:

Efter aftensmaden begyndte en violin med falske toner ledsaget af en tres brendevinsstemmer at lade sig høre. Derefter pengeindsamling i en bulet hat, der blev ombaaret af en af vertens drabanter. Jeg erfarede snart at den gule mønt ikke trengte fast i lommen da der strax efter hattens presentation stod 12 flasker vin

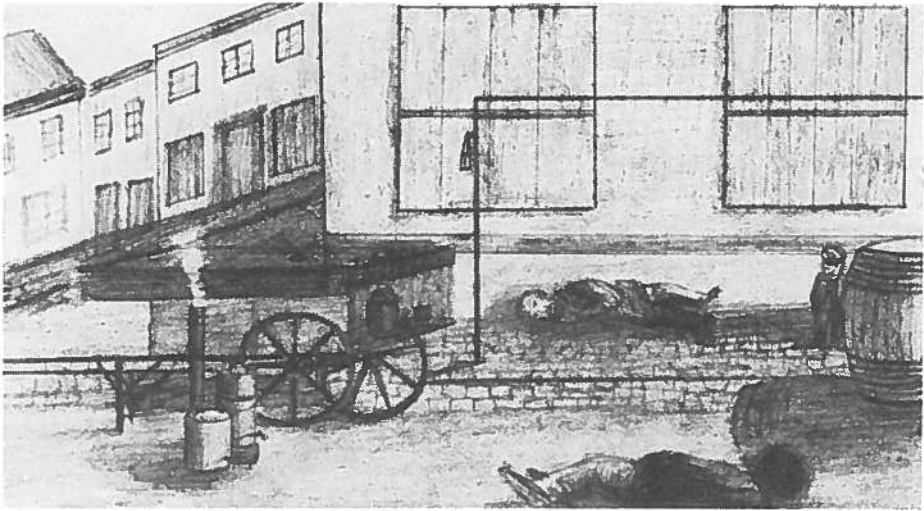
paa bordet. Disse bleve snart tømte under lystige sange. Hatten maatte atter gjøre tjeneste, dette fortsatte indtil de alle vare drukne, saa tog politikken sin begyndelse, der disputeredes med heroisk mod, ofte blev det saa varmt at neveretten blev dommer.

Efter denne scene sluttedes med dands, hvor den ene stødte den anden til gulvet. Omtrent kl. 2 gikk saa mange som var i stand til det til sengs, de øvrige blev liggende hist og her paa gulvet. Vi havde under alt dette holdt oss stille i en krog for at undgaa at blive nedtraadt af den svirende mengde. Da selskabet nu var opløst, smuttede vi ud og blev av verten anvist plads paa gulvet i et lille værelse hvor der allerede laa 4 mand paa feltsenge. Dog var der en seng i en gang ud til gaarden, den valgte min broder mens svensken og jeg maatte tage den anviste plads.

Svenskeren var af de helte der slaar med store ord indtil fjenden kommer, saa løbe de og skjule dem i en askedyng. Snart forestillede han sig nu vore sove-kammerater som mordere der naar vi saa sov vilde røve og myrde os, og efter en bevægelse som en af dem gjorde, formodentlig i søvne, foer han ud af værelset, men en stor dolk i haanden, sagde min broder et grædende farvel med de ord: «Farvel vi sees vist aldrig mere.» Hvorpå han forlod huset. Jeg gik ud for at opsøke ham, men han var intet sted at finde. Jeg lagde mig da atter, men sov dog ikke før om morgenen kl. 5. Jeg gik da atter ud for at søge efter ham, fandt ham paa gaden, ligbleg og endnu rystende efter nattens eventyr. Strax efter kom to matroser, en svenske og en tysker som var rømt fra Baltimore. Vi blev nu alle enige om samme formiddag at forlade Melbourne og gaa op til Minerne. To kjerrer skulde kjøre fra huset hvori vi logerede og med den ene af dem det tøj som vi syntes nødvendigt og som var os muligt at bære. Aftenen forud havde jeg solgt noget af mit tøj og to pistoler, hvorfor jeg havde faat 11 £. og da jeg ikke ansaa det saa besværligt at faa guld naar vi først havde naaet minerne, saa betalte jeg for de andres logi og reise da de var aldeles blottet for penge. Saaledes forlod vi da Melbourne d. 5. febr. 1853 kl 2 eftermiddag, tilligemed den kjerre som førte vort tøj.

Det var en sterk varme.

Veien til minerne gik nord for Melbourne og efter at vi vare komne et par mile frem var vi alle saa elendige i vore fødder at vi neppe kunde gaa. Aarsagen tenker jeg var den lange tid vi havde været paa reisen som havde gjort os ganske uskikkede til en saadan marsch. Hvad der især fordærvede fødderne var alt det løse sand vi maatte vade igjennem og dette var saaledes ophedet af solen at det var brendende hedt og med vort tynde fodtøj kunde vi ikke modstaa den brendende varme. Vi tog nu vore støvler af, men dette udholdt vi ikke lenge, støvlerne maatte atter paa og vi maatte marshere indtil vi styrtede, vi måtte jo følge kerren med vort tøj, og selv om vi lod det kjøre forud kunde vi jo ikke blive tilbage paa denne vildsomme vei. –

Gatescene i Melbourne. Illustrasjon fra dagboken.

Aftenen som vi glede os meget til for at udhvile os var nu ikke fjern. Vi opslog vort nattequarter ved en plads kaldet: Krilov.

Her fandtes det første vandsted som var overordentlig deilig. Det brusede ned mellem to bjerge der dannede som en stor grotte bevoxet med tidsler omtrent 3 alen høie.

Disse maatte vi betjene os af som brensel da der ellers kun fandtes enkelte uhyre store træer hvoraf vi intet kunde faa. Det første jeg her foretog mig var at løbe ned i det kjølige vand med mine brendende fødder hvilket var en vederkvælgelse saa stor at intet kan sammenlignes dermed. Derefter maatte jeg være behjælpelig med fyret for at faa theen i stand.

Efter nu at have spist beredte vi vore leier rundt om vognen og gik til sengs.

Som dagen var brendende hed saa var natten kold. Vi var daarlig forsynet med tepper. Jeg havde kun et gammelt tyndslit til at modstaa kulden med. Flere gange om natten maatte jeg staa op rystende af kulde, jeg lagde en del af de store tidsler paa det nesten udgaaede fyr og fik mig derved varmet lidt.

Da det begyndte at dages stod kusen op og sagde vi maatte nu atter lave os istand thi vi havde den dag 30 eng.mil at gaa, før var der intet vand. Vi drak nu kaffe og spiste nogle beskøiter til som vi endnu havde til overs fra vor ration paa Baltimore. Da brødet var meget dyrt kom de os nu til nytte. Kjerren blev atter læsset og omtrent kl. 6½ forlod vi Krilov og fortsadte reisen, som nu i den kjølige morgenstund var ganske behagelig, fødderne undtagen som vare ømme og blev det mere og mere. Reisen fortsadtes omtrent 18 mile over nøgne fjelde og dale. Midt paa dagen brændte solen med en gyselig hede, dertil kom en sterk blæst som hvirvlede støvet saaledes op at man neppe kunde aapne øinene. Vi gik for det

Vannings- og hvilested på veien fra Melbourne til gruvene. Illustrasjon fra dagboken.

meste i blinde og kunde saaledes ikke nyde den deilige udsigt over disse høie og dale i hvis baggrund de stolte bjerge hevede sig majestetisk, trodsende alle tidens storme. Jeg har senere nydt dette storartede skue med høitidelige følelser ved tanken om naturens store Herre og Mester.

Alle vandstæder vare her udtørrede og i de enkelte tælte hvor der fandtes forfriskninger kostede 1 glas vand 4 p., dog det hjalp ikke hvad det kostede, vi maatte alle drikke saa ofte det var til at faa. Om middagen brugte vi det som var medtaget i et lille anker og efter en halv times ophold gik reisen saa videre indtil vi om aftenen naaede Busch Inn. Her var vi atter omgivne av skov, da her fandtes overflødig træ antendte vi et stort baal, hentede vand, som heldigvis ogsaa fandtes her, lagde os da ned i det tørre græs og hvilede vore tredte lægerner, fik støvlerne af vore jammerlige fødder, som under fodsaaernerne sad i store vandblæser, paa hvilken vi stak hul, da spendingen af vandet foraarsagede os stor smerte, men dette havde desværre ingen lindring tilfølge, vi indsvøbte dem derefter i linned og bandt nogle tørklæder om. Der skulde nu tænkes paa noget at spise hvorved vi kom til den sørgelige erfaring at vore beskøiter var tabte underveis. Hvad var nu at gjøre? Kudsken fortalte os at der var to mil til det første sted hvor det var tenkeligt vi kunde faa brød at kjøbe og da vi alle vare ubekjendte med veien og det var sent aften foretrak vi at sulte, hvad der imidlertid efter en saadan dags besværligheder var drøit at gaa paa. Vi fik os dog en kop the og gik derpaa til sengs. Natten var kold, som den forrige, dog havde vi vedligeholdet et sterkt fyr hele natten, som vi tyede til hver gang vi ikke kunde udholde at ligge længere for kulde, denne nat med sit eventyr gik dog ogsaa og snart hævede den kugle sig

som bringer lys og varme til al skabningen. Frokosten var som aftensmaden og med dette traktement gik vi atter på reisen, dog med det glade haab at vi, efter kudskens sigende kun skulde kjøre til Karlsruhe, 13 mile gennem uendelige skovstrekning, bevoxet med gummitrær, meget ensformige og langt fra smukke, fortsadtes reisen. Snart kom vi i besiddelse av brød, og medens vi paa vore brennende fødder gik bagefter vognen nød vi vor tarvelige frokost. Kl. 2 efterm. naaede vi Karlsruhe, hvor vi holdt hvil til neste dag. Her var god gresning for hesten som strax blev fraspendt og nu kunde skjøtte sig selv, dog fik den en lænke om benene for ikke at løbe altfor langt bort og for heller ikke at være saa læt at bortføre da nemlig hestetyveri hører til dagens orden. Til lige faar den en bjelde om halsen. At antænde et stort baal var som sædvanlig noget af det første vi foretog os, dernest at hente vand fra en sump som ikke var langt fra vor leir. Med kjød, brød og andre fornødenheder havde vi nu forsynet os rigelig og snart havde vi vor middagsspise i orden som bestod af beuf, brød og kaffe. Vi nød vort maaltid ganske fornøiede med udsigten til et stort bjerg ved navn Mount Mahe- don, under hvis fod den neste dags reise førte os. Da vort ophold her atter varede til neste dag aftegnede jeg vor leir, samt begyndte at grave i jorden for at se om jeg ikke kunde finde en ny guldmine, dette lykkedes dog ikke. Om aftenen havde vi det ganske hyggelig ved vort store fyr, som i den kjølige aften opmuntrede os til sang og en af følget dandsede for os. Morgenen derefter kl. 5 brød vi atter op, vi havde da en marsch at tilbagelægge paa 30 mile. Varmen var meget trykkende og da vi om middagen havde tilbakelagt omtrent 15 mile vare vi saa udmattede at vi neppe kunde staa, vi kom dog saa vidt at vi fik kogt kaffe og lavet os en beuf. Vi hvilede her omtrent 2 timer og havde da samlet krefter til at begynde den marsch som vi endnu havde tilbage.

Denne var imidlertid den besværligste af hele reisen, thi vejen gik op og ned af høie bjerge hvor heste og stude laa nedstyrtede i de dybe dale tilligemed de sønderslaaede kærre, og her maatte vi, hvor udmattede vi end var, dels skyde, dels holde vognen tilbage fra at vælte og sønderslaaes tilligemed hesten, bjergenes sider vare lodrætte og dalbunden kun stene.

Hvilket arbeid dette var for os med vore nedbrudte kræfter, det lader sig ikke beskrive, kun den som har foretaget en bjergvandring under den meste brændende sols straal, kan fatte det. Der arbeides med den siste livskraft, da det gjelder styrte eller fremad. Hvile kan det ikke tænkes paa, er hesten først standset da er det umuligt paany at faa den fremad.

Om eftermiddagen d. 8. feb. naaede vi vort bestemmelsessted. Her var vi heldig at treffe nogle danske. Vi fik da logi i deres telt, det vil sige de to af os, da der ikke var plads til flere. De to andre byggede sig en lille løvhytte. Da det var stærk kulde frøs vi meget om natten. Hos en slagter som boede i nærheden kjøbte vi kjød til en beuf som vi spiste til frokost. Vi fulgte derefter med de andre danske omkring og besaa minen. Ved at se paa det arbeide der blev foretaget fik jeg

tilbørlig respect for at begynde derpaa med en saa daarlig beslaaet lomme som min for øieblikket var, og end mere ved at see det guld de danske havde samlet i løbet af to uger og som nu skulde deles i fire parter. Tillige skulde man betale en temmelig høi pris for at faa lov til at grave. Alt hvad jeg eiede var ikke tilstrekkelig til at kjøbe de nødvendige redskaper. Mit mod sank og min sindstemning var meget trykket. Andet arbeide var her ikke at faa, og selv kunde jeg intet begynde af mangel paa penge. Jeg indsaa vi maatte atter vænde tilbage til Melbourne, der see at samle nogle penge, før vi kunde tænke paa guldgravning. Neste dag gik vi en spadsertour, som jeg vil kalde det, paa omtrent 8 mil for om muligt at faa arbeide ved landeveien for gouvernementet. Det lykkedes ikke, hverken for min broder eller mig, derimod for de to svenske, tyskeren kom til at arbeide i kompani med en landsmand.

Min broder og jeg stod altsaa nu ene, skulde nu atter tilbagelægge den besværlige reise. Til alt held havde vi dog saa mange penge hos os at vi ikke kunde komme til at sulte og da vi nu intet hastværk hadde besluttede vi, saa vidt mulig, ikke at overanstrenge os alt for meget. Vi haltede endnu begge paa vore ømme fødder. Med vore pakker paa nakken kom vi om aftenen atter til de danske i minerne, der vi opslog vi vort kvarter ogsaa den følgende dag.

Neste morgen begav vi os saa atter paa vejen til Melbourne. Vi medtog endel proviant da det var meget billigere her end paa veien. Reisen gikk yderst langsomt, da fødderne stadig var meget ømme og fulde af blæser. Hvor naturen var skjønnest sadde vi os ofte ned og lod synet deraf samt af den spraglede fuglevrimmel der læt svang sig i gummitrærnes toppe oplive vort synkende humeur, men veien blev lang, vi var kun kommen nogle faa engelske mile, da aftenen nærmede sig. Vi begyndte da at samle brende til fyr for at vi kunde faa vor the.

Noget fra os saa vi nu et parti diggere (guldgravere) som ligeledes havde opslaaet deres natquarter, vi besluttede at gaa hen til disse for at have selskab

In 1852 Johannes Lindegaard left Liverpool for Melbourne, Australia on board the emigrant bark *Baltimore*. His diary, covering the passage and his unsuccessful venture in the Australian gold mines, vividly describes the hardships to be endured on an emigrant vessel some 130 years ago.